

УДК 792.2:792.97:791:[78:377-051](477.053)(092)О-74

ВІКТОР ПАНАСОВИЧ МІРОШНИЧЕНКО (1936-2001) – АКТОР, РЕЖИСЕР І ПЕДАГОГ – ЯСКРАВА І ЗНАКОВА ПОСТАТЬ ПОЛТАВИ МЕЖІ ХХ – ХХІ СТОЛІТЬ

Оскоменко-Парулава Т.Г.

Луганський національний університет імені Тараса Шевченка

Полтавський край подарував світу найбільше яскравих творчих особистостей, ніж будь-який інший куточок України. Кожний із таких митців додав великого і потужного духовного потенціалу у розвиток країни. Навіть після закінчення свого земного життя їх творчі надбання продовжують пронизувати своєю енергетикою наш край, Україну і світ. В статті досліджується творчий шлях народного артиста України – Віктора Панасовича Мірошніченка – масштабної особистості, актора, режисера і педагога. Як актору, йому були підйомні найглибші трагічні і найяскравіші комічні ролі, а як режисер він відгукувався на актуальні події дня постановками сучасної драматургії і з феєричною майстерністю розкривав класику. Він був також талановитим педагогом, що став безперечним авторитетом, яким пишалися і любили учні.

Ключові слова: Віктор Мірошніченко, майстер театру і кіно, Полтавський муз.-драм театр, Полтавський театр ляльок, Одеська кіностудія, кіностудія «Беларусь-фільм», Полтавське музичне училище.

Віктор Панасович Мірошніченко своїми коренями був міцно пов'язаний з національною театральною культурою. Закоханий у рідний край, у нашу самобутню українську культуру, він більшу частину свого життя жив і працював в Полтаві, саме тут до нього прийшло визнання.



Фото 1. Віктор Мірошніченко

Протягом багатьох років він був яскравою зіркою театральної Полтави, гордістю української культури. І мабуть не було на Полтавщині інтелігентної людини, яка б не знала його як актора. Дуже багато простих людей також знало й шанувало його мистецтво, його любили і визнавали, ним пишалися і чекали зустрічі з ним. В житті він був привітною і щирою людиною, без «зірковості» в поведінці. Але масштабність його особистості були очевидні кожному, хто знав і любив його мистецтво. Такого огрядного чоловіка не помітити було не-

можливо. Йому до всього було діло, а уважний, іскристий, інколи зі смішинкою в очах погляд відмічав все, складаючи свідомо чи підсвідомо у свою творчу скриньку найменшу дрібничку. Багато чого із побаченого або почутого знадобилось йому як актору і режисеру, бо характери його героїв черпалися з життя. Це допомагало на сцені бути органічним і природним.

Амплітуда його акторської майстерності вражала: від комічних до глибоко психологічних і навіть трагедійних образів. Мало кому з майстрів сцени вдавалося опанувати такий широченний розмах своєї професії. Як режисер, він впевнено себе відчував і в постановках класичного репертуару, і у вирішенні творчих задач сучасної п'єси. Він умів чути час, бути в самій гущині подій, відгукуватися на все нове.

Відкритість, готовність спілкуватися з кожним на рівних у будь-який час і кожної хвилини створювали навколо нього особливу, магнетично привабливу атмосферу. З ним дуже легко було спілкуватись! За це і за великий талант свого вчителя його дуже любили учні. Він був полтавцем по народженню і залишався вірним своєму місту майже все своє життя. Любив його вулиці і рідний йому театр, відчував себе часткою історії і мистецтва древнього міста над Ворсклою.

Мені пощастило знати його особисто, навіть створювати спільні творчі проекти. А спілкування з митцем почалося у 1996 році, коли в Полтавському музичному училищі імені М. В. Лисенка було відкрито театральний відділ і саме він успішно розпочав нову для Полтави справу виховання молодих акторів. Більш близьке знайомство відбулося тоді, коли я запросила митця на свій авторський концерт. Артист знайшов час прийти на нього і після

цього став моїм «шанувальником». Він відгукувався на всі мої пропозиції, був режисером сцен опери «Маруся Чурай», створеної за однойменним романом Ліни Костенко, що вперше прозвучали у 1998 році. А пізніше за моїм проектом разом з поетом Сергієм Коломійцем став одним із засновників Молодіжного Музичного Театру «ПарМіКо». Віктор Панасович встиг поставити в нашому творчому колективі рок-оперу містерію «Храм Прозріння» (2001 р.), працював над молодіжною Новорічною феєрією, але більше не встиг...

Як же не вистачає багатьом полтавцям, мешканцям містечок і сіл нашого краю цієї людини! Віктор Панасович мав дивовижну рису характеру: нікому не відмовляв, ніколи не говорив: «Ні», а намагався розібратися і допомогти вирішити творчі, педагогічні або життєві питання. Але не все так просто складалося в його житті. Шлях митця, як відомо – складний, з «буграми» і шипами. Були у нього і чорні дні, бувало й «заносило», якісь речі недооцінював, помилявся, мав сумніви і спотикання, але завдяки власній залізній волі – все це долав, добивався результатів і перемагав.

Віктор Панасович Мірошніченко народився 21 вересня 1936 року у місті Полтаві в простій робітничій сім'ї. Хлопчиком зростав дуже рухливим, був розбишакою. І склалося так, що свої дитячі роки майбутній актор провів у діда з бабусею, що жили в селі Полузир'я Новосанжарського району. Його дід Хома був людиною обдарованою: гарно співав, знав багато казок і легенд, майстерно виготовляв сопілки і вмів на них награвати народні мелодії. Навіть скрипку змайстрував і самотужки навчився на ній грати. Саме він, спостерігаючи за витівками онука, розгледів його талант. «Бути тобі актором!» – сказав якимось дід. До того ж, він, романтик по натурі, зумів прищепити онукові вміння бачити в звичайному – незвичайне, передав йому свою зачарованість світом.

Без такого діда мабуть не було б і того актора, яким став онук. «Все, що маю нині, – все звідти...» – сказав через багато років в одному з інтерв'ю Віктор Панасович. І у майбутнього майстра сцени не було сумнівів при виборі професії. Одним із перших прийшов до театру юнацької творчості (ТЮТ), що організувала в Полтаві у 1952 році при Палаці піонерів Емілія Львівна Шапіро-Болотна (вона стала його «повивальною бабкою»). Дуже швидко юнак став помітним членом цієї молодіжної родини, тому був обраний першим головою Ради творчого колективу.

Після закінчення школи поїхав вступати до Харківського державного театрального інституту. Але не пройшов по конкурсу. Повернувся до Полтави і влаштувався на роботу в... ливарний цех одного із заводів (хлопцем він був дужим, фізично розвиненим), хоч з мрією про театр зовсім не збирався розлучатися. Вперто

готувався до екзаменів і успішно склавши наступного року іспити, був зарахований до такого бажаного навчального закладу.

Наполегливий студент опановує секрети професійної майстерності, вивчає системи К. Станіславського і Л. Курбаса. Його наставниками були визнані майстри – Яков Григорович Азімов і Аркадій Васильович Плетньов. У дипломній виставі «Фальшива монета» М. Горького, що була показана 1962 року у Харківському театральному інституті, на молодого актора Віктора Мірошніченка (тут він виконував роль Лузгіна) звернув особливу увагу відомий кіноактор Леонід Биков. Йому сподобались переконливість і правдивість створеного випускником образу. Також відзначали його серед інших випускників і головний режисер Харківського театру ім. Т. Г. Шевченка – В. Крайніченко, який планував взяти актора в труп театру (нажаль рання смерть цієї талановитої людини не дозволила здійснитися багатьом його планам) і молодий режисер Л. Танюк (що пізніше став одним із провідних режисерів, корифеєм сучасної української сцени). З режисером Лесем Танюком Віктору Панасовичу пощастило працювати у Одеському драматичному театрі ім. Жовтневої революції, куди він поїхав за призначенням. Участь у постановках неординарного майстра окришила молодого актора, залишила в його душі помітний слід, бо режисер давав виконавцям творчу свободу, можливість імпровізувати, фантазувати. Зміцнилась майстерність і віра в себе.

З 1965 року актор працює у Миколаївському російському театрі ім. В. П. Чкалова. Особливою вдачею було виконання ролі старого чиновника холостяка Віцентіє з комедії Б. Нушича «Звичайна людина». Характер був схоплений настільки вірно, що про В. Мірошніченка вийшла ціла стаття у столичному журналі «Театр» (№ 1 за 1967 рік), де відмічались «істинність перевтілення і безодня комізму», в якій актор «блискуче повідав історію розпорошеного на дрібниці характеру». Але при першій же можливості Віктор Панасович повертається до рідного міста і 1967 року починає роботу у Полтавському музично-драматичному театрі ім. М. В. Гоголя.

І тут, можливо несподівано для себе, попадає у творчу кризу. Стосунки з колективом театру складаються не на користь актора. Були дні, коли у відчаї хотілося все кинути і знову піти працювати туди, звідки починав: у ливарний цех. Але його підтримав головний режисер театру – Борис Прокопович, який вірив у акторський талант Віктора Мірошніченка і став доручати йому відповідальні ролі. А один із провідних акторів театру, заслужений артист України Дмитро Степовий якимось залишив йому на одній із афіш напис: «Не відпускайте цього актора з театру. З нього буде толк». І не помилився.

Цією афішею особливо дорожив Віктор Панасович. Серед інших вона прикрашала його гримерну кімнату продовж всіх років роботи в театрі. Саме в цій вузькій кімнатці відбувалося таїнство перевтілення актора у своїх, таких різних героїв: персонажів казок і учасників історичних драм, героїко-романтичних і гостро сатиричних персонажів. Він зіграв на сцені більше ніж шістдесят ролей і кожна із них заслуговувала схвальної оцінки.



Фото 2. Віктор Мірошніченко в ролі Федора Протасова (Толстой «Живий труп»)

«Перед нами природжений комік, відданий традиції, з тонким почуттям міри і такту» – робили висновок критики, які бачили його у виставах «Сватання на Гончарівці», «Мартин Боруля», «Нові пригоди Швейка», «Енеїда» [3], «Звичайна людина» та інших [1]. Але ті, що бачили актора в ролі Феді Протасова («Живий труп»), Платона Ангела («Дикий Ангел») [6], Солдата Вічного («Голубі олені») [7] стверджували, що це майстер тонкого психологічного аналізу з глибоко драматичним, навіть трагедійним розкриттям характеру своїх героїв.

І ті і інші були праві, бо народному артисту України Віктору Панасовичу Мірошніченку були під силу і феєрична комедія, буфонада (можна ще згадати Фальстафа з «Віндзорських жартівниць» В. Шекспіра, Прісіньку з вистави «Шельменко-денщик» Г. Квітки-Основ'яненка, ця жіноча роль йому дісталась через жеребкування у Одеському театрі в жартівливій постановці Леся Танюка, Голову з «Майської ночі» та Подкольосіна з «Одруження» М. Гоголя) і висока людська драма, вміння проникнути у людську душу (до переліку такого плану створених характерів можна додати Васкова «А зорі тут тихі», Бублика «Платон Кречет», Дорошенко «Єдина родина», Бачанарамішвілі «Закон вічності»).

Яскравим прикладом широкого діапазону акторських можливостей майстра були його персонажі з вистави «Декамерон» Джованні

Бокаччо. У новелах спектаклю він грав і єпископа – отця Філострато (новела «Чепорелло») – де зовнішньо його герой – сама святість і непорочність в очах віруючих, але що під цією маскою криється – актор блискуче розкриває в діалозі з Чепорелло; потім хтивий, верткий і корисливий Падре («Витівки попа»), далі тупий і обмежений Митридат («Бочка») і зовсім протилежне – драматичне забарвлення, характерне для його незворушного впертого і гнівного принца Танкреда (новела «Танкред») [4].

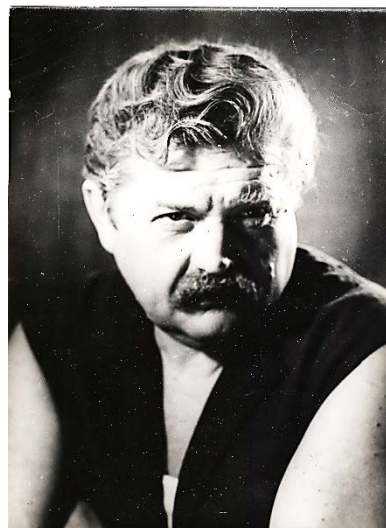


Фото 3. Віктор Мірошніченко у виставі «Дикий ангел»



Фото 4. Віктор Мірошніченко в ролі Фальстафа (комедія В. Шекспіра «Віндзорські жартівниці»)

Вміння вірно розставити акценти, кількома штрихами знайти характерне для кожного персонажу (а він окреслював своїх героїв крупними мазками), чітко визначені естетичні орієнтири, що розкривали прагнення вирішити одвічні проблеми боротьби добра зі злом як у суспільстві, так і в душі кожної людини – ось характерне для актора і митця Віктора Мірошніченка.

Колеги по театру відмічали його прекрасні партнерські здібності, що проявлялися на сце-

ні. В цей час забувалися всі непорозуміння, а залишалася тільки та сценічна ситуація, яку треба було прожити їх героям.



Фото 5. Віктор Мірошніченко в ролі Баскова (Б. Васильєв «А зорі тут тихі»)

Саме в Полтаві прийшло до актора визнання. У 1977 році йому було присвоєно звання заслуженого артиста України, а 1984 року – народного артиста України. Віктора Панасовича Мірошніченка добре знали в маленьких містечках і селах області, де він виступав не тільки з театром, але і з концертами (що називалися шефськими), в яких майстерно читав гумористичні твори українських письменників. Ці зустрічі поступово переросли у дружбу, у тісне спілкування з простими мешканцями мальовничих куточків Полтавщини. А скільком самодіяльним колективам допоміг своїми порадами цей майстер сцени! Він знав і дивився всі вистави народних театрів області, і дуже любив акторів-аматорів, справжніх ентузіастів, закоханих у театр.

А ще Віктор Панасович був кіноактором. Спочатку вдалий дебют відбувся на кіностудії «Беларусь-фільм» у фільмі «Тихі трієчники», далі – його запрошують взяти участь у створенні кінострічок «Обочина», «Берег принцеси Люськи». Після цього актора запросила Одеська кіностудія на головну роль у фільм «Право керувати», а пізніше він знімається в кінокартині «Проводи». Потім знову у Мінську знявся у кінострічці «Великі пригоди». Однією з останніх робіт у кіно стала роль повітового лікаря в трисерійному телефільмі «Батьки і діти» за твором І.С. Тургенєва («Беларусь-фільм»). За кожною роллю – наполеглива праця, вміння швидко знайти необхідні штрихи до кожного героя, раціонально використовувати час. Найбільш інтенсивна ця творчість припала на кінець 70-х – початок 80-х років.

З 1984 року Віктор Мірошніченко головний режисер Полтавського обласного театру ляльок. Тут у повний зріст проявились гострота, свіжість його режисерської тактики. Він прагне розширити рамки лялькового театру, збільшити творчі можливості акторів. Новим етапом полтавських лялькарів стало звернення до

«живого плану» у виставі О. Симукова «Погляд медузи» (1986 рік), тобто режисер виводить акторів на сцену разом з ляльками. Філософська притча у постановці майстра примусила глядачів інакше поглянути на лялькове мистецтво. Цей спектакль мав неабиякий резонанс серед шанувальників театрального мистецтва і преси, в якій відзначали, що чи не вперше з підмостків нашого лялькового дорослою мовою філософської притчі нас не розважали, а запитували про наболіле.

Своєрідним триптихом героїко-патріотичного звучання стали нові вистави для дітей: «Смілива казка» за творами А. Гайдара, «Ніколи не згасне» (п'єса В. Орлова) та «Колосок» (К. Мешкова), де глядач мав можливість сприймати п'єси очима їх персонажів, які подобались чи не подобались, де філігранно виписані сцени, де панує торжество яскравої театральної дії з її атрибутами і бутафорією, музичними ритмами і акторською пластикою.

Наприкінці 1986 року (а це вже був час так званої «перебудови», що вимагав нового підходу до репертуару, актуалізації сучасної теми в творчості) Віктору Панасовичу запропонували очолити Полтавський музично-драматичний театр ім. М. В. Гоголя в якості головного режисера і директора. Це була дуже важка ноша. Адміністративна робота не приносила йому, як творчій людині, радості, але якийсь час намагався впоратися. Набагато більше вдалося йому зробити тут як режисеру, до того ж, весь цей час продовжував грати на сцені, бо акторську свою професію любив понад усе. Керував театром В. П. Мірошніченко до 1989 року.

Він надав можливість проявити себе тоді і молодим режисерам театру, їх творчому пошуку, експерименту. Відбувся режисерський дебют молодого актора театру Валентина Варецького («Одруження» за Гоголем) та з'явилися вистави Романа Валька, який по-своєму інтерпретував п'єсу М. Старицького «За двома зайцями» і поставив рок-оперу Г. Татарченка «Біла ворона».

Майстерно були поставлені головним режисером В. Мірошніченком спектаклі на сучасні теми – «Діти Арбату» та «Срібне весілля», де він уводив нові драматичні колізії, наділяючи незвичними рисами деяких персонажів, виявляв те, що раніше проходило непоміченим чи несуттєвим. «Це була акторська режисура, де точний розподіл ролей гарантував 90 відсотків успіху» – так висловився майстер в одному із інтерв'ю про свою роботу. Тогочасна критика особливо відмічала в його постановці гостросатиричну комедію В. Котенка «Залізна завіса», в якій викривалися більші проблеми зміни мислення людини у часи «перебудови».

Як актор, так і режисер, Віктор Панасович вдало використовував символи, алегорії, метафори, віртуозно оперував складними сценічними структурами. Але в кожній своїй ролі,

в кожній виставі він відстоював ідею мистецтва, зберігав власну естетичну концепцію щодо призначення театру з його глибоко моральною сутністю, знаходив зв'язок з дійсністю через драматургію, не принижував глядача пустопорожньою кон'юктурою.

Віктор Панасович створював на сцені образ масштабного героя, справжню особистість з яскравим сильним характером, якого він показував філігранно, крупним планом у послідовній стильовій спрямованості з чітко визначеними естетичними орієнтирами. Такі якості надзвичайно приваблювали відомих режисерів і його неодноразово запрошували для роботи в Київський театр імені Івана Франка і до Ленінграда. Але він залишився в Полтаві, а до Ленінградського (нині Петербурзького) академічного театру імені Пушкіна відправив... свою доньку Вікторію, яка успішно там працює і до цього часу.

Сталося так, що у складні 90-ті роки майстер сцени змушений був піти з театру, щоб зберегти власну творчу гідність, залишитись вірним собі. Як актор і режисер він продовжував себе в роботі на обласному радіо, читав твори класиків, сучасних авторів – поезію, прозу, гумор. В інтерв'ю, надрукованому в газеті «Зоря Полтавщини» від 21 вересня 1996 року і присвяченому його 60-річчю, Віктор Панасович висловився так: «...мені довіряють, я там відпущений на волю, все роблю сам. Душевно вдячний їм. Це моє вільне творче буяння» [2].

Тоді ж актор починає займатися і викладацькою роботою, спочатку у школі мистецтв, а з 1996 року і у Полтавському музичному училищі ім. М.В. Лисенка, де завдяки підтримці управління культури Полтавської облдержадміністрації та директора музичного училища – заслуженого працівника культури В.П. Кучера, вперше в столітній історії цього навчального закладу було відкрито театральний відділ.

Перший набір класу акторської майстерності складався з п'яти юнаків і трьох дівчат. У актора і режисера В.П. Мірошниченка і ця робота вийшла! Учні до нього ставились з повною довірою і захопленням перед майстерністю їх вчителя. Високий професійний рівень його вихованців підтвердили державні іспити, на яких було показано спектакль за п'єсою І. Карпенка-Карого «Чарівниця» («Безталанна»). Троє його випускників вступили до Київського театального інституту і сьогодні продовжують себе творчо реалізовувати як професійні актори київських театрів, знімаються в кіно і на телебаченні (Оксана Філоненко, Вадим Киблицький), займається режисурою Андрій Стасенко, успішно працює у Полтавській обласній філармонії як акторка з художнього читання, Катерина Юрченко.

Другий його набір у свій клас 2000 року складався вже з 15 студентів! Це вимагало величезної кількості енергії! Треба було знайти свій «ключик» до кожного вихованця, бо робо-

та у творчих учбових закладах індивідуальна з кожним учнем, без неї неможливе формування творчої особистості. Серед учнів також були студенти з яскравими акторськими здібностями і це радувало метра, вселяло надії, що і тут будуть майбутні «зірки» української театральної сцени.

Він не встиг їх випустити. Хвороба (високий тиск, гіпертонічна криза) перервала його життя 10 листопада 2001 року. Це сталося дуже несподівано, як грім серед ясного неба, хоча в останні кілька місяців відчувалось, що йому важко стало дихати, сил не вистачало. Але його життєлюбність, бажання працювати, віддавати всі знання молоді давали надію, що все обійдеться. Нажаль, так не сталося.

Його останньою режисерською роботою була постановка рок-опери містерії «Храм Прозріння» (музика і лібретто композитора Т. Оскоменко-Парулава на текст С. Коломійця), прем'єра якої з великим успіхом відбулась 24 квітня 2001 року у залі обласної філармонії. В ній були зайняті студенти різних відділів музичного училища і педагогічного університету. Тут піднімались філософські проблеми межі тисячоліть, ставились питання: яким шляхом піде розвиток нашої цивілізації, що чекає її в майбутньому? Це буде шлях духовності, чи шлях, де все вирішують гроші? У виставі зверталися до молоді – її ритмами, пластикою, музичною мовою.

Саме питання виховання покоління, що тільки розпочинає своє життя, дуже хвилювало його, таку талановиту і щирю людину. Недарма у одному з останніх інтерв'ю влітку 2001 року, Віктор Панасович казав, що хотів би кинути виклик масовій культурі, яка руйнує незрілі молоді душі. Він вірив в те, що якщо у залах, переповнених молоддю, буде лунає музика щирості, то ніякі чорні сили не будуть здатні вбити в людині прекрасне і що настав час повернути людині втрачену духовність.

Він ще встиг стати одним із співзасновників «Молодіжного Музичного Театру «ПарМіКо», колектив якого склався саме під час постановки «Храму Прозріння» (офіційно це громадське об'єднання зареєстрували у вересні цього ж року), обговорювалися нові проекти. Восени почалися репетиції «Новорічної феєрії» для молоді з дотепними, яскравими персонажами. Продовжувалась його педагогічна робота і робота на радіо...

На поховання зібралась велика кількість шанувальників, колеги, учні, приїхали випускники, родичі, рідні йому люди. Всім було зрозуміло, що Полтава втратила одного із найталановитіших людей, масштабну особистість, з якою йде в минуле ціла епоха в театральному мистецтві.

Але залишилась пам'ять глядачів, друзів, рідних, колег і вдячність учнів, для яких ім'я актора, режисера і педагога Віктора Панасовича

Мірошниченка ще довго буде сяти зіркою, взірцем таланту і майстерності (більшість учнів його останнього набору успішно закінчили музичне училище, продовжили навчання у ВНЗ і працюють в різних театрах України. Серед них – Ольга Дерев'янка-Чернявська, Анна Матійченко, Богдан Любомирський, Геннадій Продайко, Тетяна Миронова, Марина Рукас).

Меморіальна дошка пам'яті митця була встановлена у Полтаві і відкрита 14 вересня

2008 року на будівлі Полтавського музичного училища ім. М.В. Лисенка. Різноманітна діяльність Віктора Мірошниченка стала вагомим внеском у розвиток національної культури України і залишила в її історії помітний і неповторний слід!

У статті використані матеріали із сімейного архіву, що були свого часу надані автору статті дружиною митця – Марією Іванівною Мірошниченкою.

Список літератури:

1. Борисов М. Мартын Боруля и другие // Вечерний Ростов. – 1972. – 9 июня.
2. Віцєня Л. В очах життя – одвічна таємниця // Зоря Полтавщини. – 1996. – 21 вересня.
3. Гриценко П. Живі герої Енеїди // Черкаська правда. – 1979. – 11 серпня.
4. Маяцкий А. Смех сквозь слёзы // Ставропольская правда. – 1972. – 12 июля.
5. Парулава Т. Три знакові постаті Полтави на межі ХХ – ХХІ століть (Раїса Кириченко, Віктор Мірошниченко, Павло Бакланов) / Творчість Раїси Кириченко в культурному просторі України на покордонні ХХ – ХХІ століть: до 70-ліття від дня народження Берегині української пісні: Збірник наукових праць. – Полтава, ПНПУ імені В.Г. Короленка. – 2013. Стор. 141-168.
6. Рыжова В. Ярко, самобытно // Известия. – 1971. – 10 июля.
7. Спиридонова А. Народний характер // Радянська Україна. – 1972. 3 березня.

Оскоменко-Парулава Т.Г.

Луганский национальный университет имени Тараса Шевченко

ВИКТОР АФАНАСЬЕВИЧ МИРОШНИЧЕНКО (1936-2001) – АКТЕР, РЕЖИССЕР И ПЕДАГОГ – ЯРКАЯ И ЗНАКОВАЯ ЛИЧНОСТЬ ПОЛТАВЫ НА РУБЕЖЕ ХХ – ХХІ ВЕКОВ

Аннотация

Полтавский край дал миру больше ярких творческих личностей, чем любой другой уголок Украины. Каждый из таких мастеров искусств внёс большой и мощный духовный потенциал в развитие страны. Даже после окончания своей земной жизни их творческие достижения продолжают пронизывать своей энергетикой наш край, Украину, мир. В статье исследуется творческий путь народного артиста Украины – Виктора Панасовича Мирошниченко – масштабной личности, актёра, режиссера и педагога. Как актёру, ему были подъёмны самые глубокие трагические и самые яркие комические роли, как режиссер он отзывался на актуальные события дня постановками современной драматургии и с блестящим мастерством раскрывал классику. Он был также талантливым педагогом, что стал бесспорным авторитетом, которым гордились и любили ученики.

Ключевые слова: Виктор Мирошниченко, мастер театра и кино, Полтавский муз.-драм. театр, Полтавский театр кукол, Одесская киностудия, киностудия «Беларусь-фильм», Полтавское музыкальное училище.

Oskomenko-Parulava T.G.

Lugansk National Taras Shevchenko University

**VIKTOR PANASOVYCH MIROSHNYCHENKO (1936-2001) –
ACTOR, DIRECTOR AND TEACHER – BRIGHT AND SIGNIFICANT PERSONALITY
OF POLTAVA AT THE EDGE OF THE XX – XXI CENTURIES**

Summary

Poltava region gave the world more vivid creative personalities than any other corner of Ukraine. Each of these masters of art has made a great and powerful spiritual potential in the development of the country. Even after the termination of the terrestrial life their creative achievements continue to be pervaded by the power, our edge, Ukraine, the world. The article explores the creative path of the People's Artist of Ukraine – Viktor Panasovich Miroshnichenko – a large-scale personality, actor, director and teacher. As an actor, the most profound tragic and brightest comic roles were raised to him, as a director he responded to current events of the day with the productions of modern dramaturgy and with brilliant skill uncovered classics. He was also a talented teacher, which became an undisputed authority, which the pupils were proud and liked.

Keywords: Viktor Miroshnichenko, master of theater and cinema, Poltava music-drama Theater, Poltava Puppet Theater, Odessa Film Studio, Belarus-Film Film Studio, Poltava Music College.